

ממורץ. המثل הזה נשכיל, כי כאשר אודין כל העולים, בORA כל, יתברך שם, יציר את עולמו בהמן נבראים לאין חכלה רק כדי להשבעם מטבון וחסדו כ"א כפי הרואין לו לקבל החסד והטובה, ע"כ הורבר מובן כי בכל מקום שאפשר שיושבע שמה כה חיים וווגשה עצמיה לא יחפר לעולם. ע"כ לא די שבচোট হাতুবিং ক্ষেত্রে শেষ হওয়ার দ্বারা এই
המשמשים לה, הם נמצאים חיים, יקראו נשמות, מלאכים, אוֹרָות, נצאות, אוֹ כוחות שכליים, סבות, עלולים, וכל שם שתרצה, רק שתשכילד עיניהם שהם חיים, וננהנים מחיהם לפי ערכם ומצוותם, יודעים פועלותם וערכאה ג"כ לפי אותה המידה שהוא טוב להם לפי מציאותם, ובזה יש מקום לחסר ד' להיות מושפע. אפס גם הכוחות הדמיוניים גם הם צרייכים לפעולות פרעלים ואפלו הרעים שביהם. ע"כ גם לזאת מלא(ה) חסד ד' את סאת החיים, ומיצאות השדים, המזיקים, מלאכי חבלה וכיר"ב, כולם מהה מעשי ידי יוצר כל, יתריךומו, הטוב ומטיב לרעים ולטובים⁶. ע"כ ראוי לדעת שהאדם בהיותו מכובן שכלו על תחנות, בהכינו זהה מדותיו והשתדלו ועיזנו בהשכילו את המיצאותalamoth, הוא נפעל מכותות חיים מלאי חסד וטוב, אורה ותכמה. ובהתו נמשך אחריו דמיונות בחבים, בהיותו גורם להה בדרכיו הנלחמים, במוסרו הנפנד, בהתרשלו בזיהעה אמתית, הנהו מכין ציוויל להיות נפעל מכותות חיים גורמים לאוthon הזיוון וההפסד שהוא מוכשר לקבלו. כי אין כל פעולה ריקה מפעלים חיים, מגוזלות הפעולות היותר מקיפות וגדולות בתנערת הכרזים הגדולים, שם בכלם כה טבעי מריגיש מניעם, אמן שימת משטרם שמירתם ופעולותיהם הנמשבות ע"פ ארצות חכמה ישר וצדק, שם יש מקום לפעולים חיים להתגדר בהם, ובין שיש מקום להם, נמצאים הם עד הפעולות היותר נמכרות ובلتוי השוכות, של תרבנן ואיבוד בשער החיים ע"י מחלות רעות וכיר"ב שצרכות ג"כ לשכלול המיצאות החומרית והמורשית, חיים כולם.

ע"כ ראוי לאדם להיות משוחרל שיכנס צירם המציגות ברגעשו באופן היותר מסכימים אל האמת כפי שהוא לו, שבזה לא ידע מקום לבוחות השכלים המתעניים וכוחות הדמיוניים להטבע עליו פועלותם. והנה האדם הוא מדרני בטבעו⁷, והחכירה נחוצה לו לחיזן הטבעים והשכלים, פ"כ אם שהותו ביחידות עלול הווא שיצלו ציווים כחכמים על לבו ויחיליטם ג"כ לאמתיים, עד שיוכלו להזיקו ג"כ בחזק ציווים ובפעולות הכלותי הרגנות היוצאות מהם. אמןם בהיותו בשנים, הלא חבידן יזכירו, כי הדיעות הדמיוניות לא יסכימו תרוכבים על דוד אחד. ויפזר מhabiro ראותו הדיוור

נג. אר'ז בר טובי אמר רב, אבוקה כשניות
ירדה בשלשה. מציאות כל הדברים הנפעלים בעולם,
לפי מה שהורונו 'חול' בחכמת האלוהית, הנה
דברים חיים. וכך היא המדה, שהרי יסוד הבריאה
הוא לקבל אוור ד' וטובו, וכי יכול לקבל חסד וטוב
הלא ורק החיים, היודעים את מציאותם ומרגשיהם את
טובם. ע"כ אין מזריגה יותר נמוכה בכל המציאות,
שrok אפשר להתכנס שהיא כשל חיים, שלא דע בכוונות
נמצא, כי 'חסד ד' מלאה הארץ'¹. ולא דע בכוונות
הפעלים טוב, כי"א גם הכוונות הרעות כיוון שלכללו
הבריאה הנה נזרכים, ע"כ גם להם ישנות כוונות
ובירות פועלם עיי' חיים, כדי שאפי' עיי' החלק
הווע שבסמציאות, שבא להשלים את הטוב ולשכללו,
ג"כ תמצא מקום מודה החסד העלינה להשביע
מטובה. יותר טוב הוא שעכ"פ כל זמן שהרע נזכר
בעולם יהי' נעשה עיי' כוונות ובירות היהות נתנות
מחיהון ופעלתן הרעה, עד שאפי'ן הבירות
שמביאות לעולם חללים רעים ונאמנים², המקובים
וחבצילים³ ודומים, הם חיים לשעתם, וגם הם
נהנים מוי החיים ע"פ שיטופם להכרית, כי לא
יתקיימו בהנשאם להפסיק כה חיים חשוב יותר מהם,
אבל לשעתם הם נהנים מציאותם, וכך היה מודע
של הקב"ה לחשיפת טבו וחסדו בכל מקום האפשרי
ובכל רגע האפשרי.

וזה דבר דומה למילוי שמייסד בית חירות גודל מארן
מורובה בסעיפים וחוליקת עבוזתו, אשר אם יצמצם
להעensis על כל פעולה כל הפעולות שכחיו למלאותו,
יהי די לו באלו פועלים לפי גודל המלאכה וריבוייה.
אםנו אם יראה רך למצאו מקום לכל פועל שלא ישב
בטל ויהי מלא אריה מקום בבייח המלאכה, אז
ימצא מקום גם לאלו אלף אלףים פועלים. א"כ יהי
זה דבר תליי לפי יסוד התכלית על מה והי חפץ האדון
לבונן את בית המלאכה הגדול והווא, אם הוא לצורך
עצמם ופרנסתו או לאהבת בצע והון או מוכן הדבר
שצמצם בפועלם, ואם יוכל להשתמש בכוחות
דוממים שייעלו לו בזול יעשה כן, ומה שלא יהיה לו
אפשרות להנaging העבודה ב"א ע"י עזרת אדם חי
שמה יפנה מקום לאדם, ובמקרה יהונגה האיש ההורא
מטובו ויתפרקנס מעמלו. אבל אם האדון והווא אין לו
צורך ויחפש לא בבעז כסף ולא בשום תרעלת צדידית
מהמלאכה כולה, וכל מגמותו אינה כ"א שימצא מקום
לthon עבודה לעני עם, באופין שלא יאבדו את כבודם
ע"י קבלתם נורבה וצדקה, ולא יגיע להם הפסד
מוסרי ע"י הגילם בלחם עצלה⁴, או ודאי יתרץ
האדון למצוא בחפש מחופש⁵ וקאייה מקום שאפשר
למלא שמה בפועל זכי הנגה מגינו, ודבר זו יהי
לו להשתמש בכוחות דומות הבלתי מרגנישים טוב

שבמקרה ונتابש הוא בו. ע"כ חוק ניתן לכחות הדמיוניים שלא יפעלו לרעה בשני. אולם לא יעבוד מנגד עיניו כל מוחה המרעד לפעים וומפסיד ג"כ, כי לא יהיה מוכנע אצלו ציר חברו האמיתי יותר מציריו המשובש, אבל עכ"פ יועלתו שלא ישקע בציורו באקטט **טפלת**. אמן בהיותו בשלשה, הוכחים יכיעשו למחות הציורים הכהנים הפרטניים, שזה יסוד תועלת החברה האנושית בדיעות מוסריות. ע"כ באחד נראה ומזיך, בשני נראה ואינו מזיך בשלשה אינו נראה כל עיקר.

והנה ההגנות שישמש בהן האדם להגעל מהחושך, שעל ידו יוכל צירוי המציאות להבנש ברגעו, ומהם מוצאות להמון רמניות רעימות מזיקים ומפסידים, עד שלפעמים יגמרו ג"כ פחד בהלה וחיקות בגוף ונפש, כי גם הפחד הוא המן מחויבות⁸ המתרפרפת על הזעת, כאמור בחכמת שלמה⁹, הנה הגנה טبيعית והגנה מלאכותית. הגנה המלאכותית היא האוקה, שתגרש את החדר מhogו ידע מוקף לו, יוכל להסתכל בעין יפה על הנמצא אשר סבירו אבל עד החושך ישופה¹⁰ חוץ מהוגו, ואם לא יגיע לו הפเด קרוב בהיותו הציור המשובש הרוך מהוגו, בכל זאת ציר מושוכש גם בהיותו בלתי פועל על הריגש והמעשה יש בו איה הפסד. אמן ההגנה הטבעית היא מקפת את הגוף בגבול חושיו כולם, היא הגנה טובה ובطוחה. ע"כ אבוקה, הגנה מלאכותית היא כשנים, יה, שהיא הגנה טבעית ככללה, בשלשה. הדברים השכליים מקבלים את הרבים החשובים, ע"כ הגנת הטבע והגנה המלאכותית נמצאת ג"כ בחשכת הדיעות, כמו שנמצאות הנה בהחושך של העדר האור המותש בחוש הראות, ומרקם דום ויל"ז. ההגנה

בריש' כו' היה רקה מפחד א"ל חטא את, כו', וההוא ברית הוא רבתיב. הפחד יבא מפני מצב הנפש שאין זונה ומתאים אל המזיאות הכלליות¹¹, כי כל דבר ועניין המתאים אל המזיאות הכלליות אין לפחד ממנו. ע"כ מישאין בידו חטא ולא הפחד יחושו אל המזיאות הכלליות לא פחד כלל. רק החטא, שנטק את גפשו מסדר המזיאות הירוש ע"פ דרכו המעותים, הוא יפחדו. ובכלל לפי מושגי השכל הטהור אין מקום לפחד, ע"כ כל זמן שהאדם חולק בדריכי הווער הוא מתחיש אל השכל ודבק עמו, אין מוכשר להיות מהפחד. אמן בעתו דרכו ויצא מדרך השכל אל אשר ישאו הדמיון, או כבר יש מקום לפחד, כי בסדר הדמיון ישנים הרבה כתות נוראות. ע"כ מאן רםפחד איןו כ"א חטא, הנקשר אל הדמיון ושולט עליו הפחד, שהוא בא מהתמיון המתרפרק על זהע | ע"ג 2168 ב

קט. על כל הקומות חי האדם והכהנים והרגשיים מתרפשים. שאין שם ישוב שכלו ברור, מתרפשת הממללה הדמייתית, שהיא יצורה לה צליי בלהות. אמן, אם האדם יוצא ידי חובתו, לעmol בכל فهو במקצועות שיזו מגעתם לבא להסתכלות בהירה, מועלת הבhiveות הזאת למשור קו של יושר גם במקומות שהומין לבזו עשו שם את צורין, וההשערות נהיות שם לדברים מאושרים, מישבי הנפש, ובוני עולם הרוחני של האדם. אבל כשהדמיון מתרפש מפני שמווצה לו הרבה מרחבים שלא נגע שם יד השכל מפני עצמות ורפיון ידים, שם עושה הוא מעשה העזויות, יוצר לו צורות מבהילות ומשפטים מעוקלים, שהונסה מתענה בהם, ומציגו גיינם מתוגברים בהם כזאי ערב, בלי רחמים וحملת, בלי אור חסד וחזי נחת של חכמה וודעת ד'. על כן אין לו לאדם כי אם להיות תמיד בכל فهو מזרון, להיות דיין ולכו נתונם לתורה אני בצדקה, למען ישיל. כי בי חזק ואפלתו, אשגבתו כי ידעשמי, קראני ואענחו, עמו קידה שמ"¹².

המלאכותית נגד החושך של דיעות רעה בונגע למוסריות. היא החכמה החקשית הבנויה מהרכבתה הקדומות עיניות, (שהן) [שהיא] אמן אין (כידם) בידיה למחות כליל כל רעיון מזיך ומהרס אשיות שלום הנפשי, אבל מועל פכ"פ שלא תזק דעת עזה בפועל, כי עכ"פ בירור הדברים של החלשת הכח ומטעה יושג לעולם. ע"פ הקשיי הגין ישר. ואת אבוקה, המרכיבת מאורם בחוזים להאייר את הלילה, שהיא כשנים. אמן ירי הוא האור הטבעי, גם הלב, בלבת אש יראת אליהם ואמונה חמייה הורה, הכנסת ישראל לкриי על שמו, א"ל קובי¹³ הירח¹⁴, הזכות האמיתית בכנסי¹⁵ ובקללה על "ש", חום התמיימות, אור הירח, אסקלפייא דלא גראן. וזהו בשלשה, המוחק מהלב כל צל ציר רע: לנדוד מחשכה רעה, עד שאינו נראה ולא מזיך, לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדש¹⁶, "קדשoral לד"ד" ויעקב איש תפ"¹⁷, "זהנה ד' נצב יין"¹⁸, לשמר מהובכים כמשל חז"ל בב"ר¹⁹, וכדי קידה שמ²⁰.